

Μαυραντώνη Άσπα

Καλύτερα αόρατη

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία
Τμήμα Εξειδίκευσης

Αθήνα 2022

Η Άσπα Μαυραντώνη έχει γεννηθεί στο Βόλο το 1973 και ζει στη Αθήνα. Έχει σπουδάσει Ψυχολογία και είναι κάτοχος μεταπτυχιακού και Διδακτορικού τίτλου σπουδών. Έχει δουλέψει διαγνωστικά και θεραπευτικά με παιδιά, εφήβους και τις οικογένειές τους και εργάζεται σε Δημόσιο Νοσοκομείο της Αττικής.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932393814
Email: aspamanr@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητή τον Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Καλύτερα αόρατη* της Άσπας Μαυραντώνη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Περίληψη

Μητέρες και κόρες. Σχέση αναπόδραστη. Σχέση καθρέπτρης. Η Έλενα προσπαθεί να επανορθώσει τη σχέση με τη νεκρή μητέρα της παίρνοντας ένα κυρίαρχο ρόλο μεταξύ της Βίκυς και της δεκαπεντάχρονης κόρης της, Μελίνα. Στη σχέση αυτή ο παράγοντας της γονεϊκότητας /ωριμότητας μετακυλιεται σαν εκκρεμές ανάμεσά τους, καθώς τότε η Βίκυ γίνεται το μικρό αδύναμο παιδί που επιζητά φροντίδα και τότε η Μελίνα απαιτεί την προσοχή και την αγάπη με τρόπο αυτοκαταστροφικά επιτακτικό. Οι τρεις τους θα σημάδεψουν το σώμα τους με τα σύμβολα των τραυμάτων που σημάδεψαν τις ζωές του δημιουργώντας μια οικογένεια. Γιατί τελικά οικογένεια είναι ο τόπος της αγάπης πέρα από θεσμούς και αίμα.

Πρόσωπα του έργου

Μελίνα: Μαθήτριά, 15 ετών, κόρη της Βίκυς.

Έλενα: Μπαλαρίνα, 30 ετών.

Βίκυ: Tattoo artist, 40 ετών.

1^η σκηνή

Χώρος tattoo studio.

Ακούγεται ο ήχος του μηχανήματος tattoo.

Ανάβουν τα φώτα.

Η Βίκυ χτυπάει ένα τατουάζ στην ωμοπλάτη της Έλενας.

Έλενα: *(Ακούγεται η ανάσα της κοφή σα μικρά βογγητά). Αα ...α...α...*

Βίκυ: *(Χτυπά με το μοτεράκι και σκουπίζει την επιδερμίδα). Λίγο ακόμα, να βγει καλά η στάμπα.*

Έλενα: Αργεί; Δε θα αντέξω για πολύ...

Βίκυ: Λίγο... να τελειώσω το περίγραμμα.

Έλενα: Ακόμα περίγραμμα είσαι;

Βίκυ: Εδώ, έτσι...το ζυγωματικό...Για δείξε λίγο τη φωτό.

Έλενα: *(Σηκώνει τη φωτογραφία που έχει στα πόδια της).*

Βίκυ: Τέλειο βγαίνει.

Έλενα: Αααα! *(τραβιέται)* Πόνεσε αυτό.

Βίκυ: Έλα τώρα... Πριγκηπέσσα, μην είσαι τόσο μη μου άπτου.

Έλενα: Βικάκι στοπ, ζορίστηκα.

Ο ήχος του σταματά. Η Βίκυ κοιτάζει το μηχάνημα.

Βίκυ: Μα... Έχω το μοτεράκι με τις λεπτές. *(Παίρνει ένα άλλο)* Μήπως να πάρω αυτό;

Έλενα: *(Κρούβει το πρόσωπό της με τα χέρια της. Αρχίζει να κλαίει).*

Βίκυ: Έλενα! *(Την πλησιάζει).* Δεν πιστεύω... τι ναι ρε κορίτσι μου; *(τη χαϊδεύει στην πλάτη).*

Έλενα: Ζορίστηκα ρε γαμώτο.

Βίκυ: Δεν πιστεύω να είναι απ' τον Γούντι όλο αυτό; *(Κοιτά το μοτεράκι).*

Έλενα: *(Αρνητικό νεύμα κεφαλής).*

Βίκυ: Ααα, άστο... δεν είσαι σε φάση σήμερα. *(Βγάζει τα γάντια).*

Βίκυ: Να φτιάξω καφέ;

Έλενα: *(Καταφατικό νεύμα κεφαλής).*

Βίκυ: Έλα να καθίσουμε λίγο.

Έλενα: Δεν μπορώ... έχω ένα πόνο εδώ, *(πιάνει το στέρνο της)*, όχι πόνο, φόβο, πώς να στο πω;... πατητή! σου έχουν κάνει πατητή; χτυπιέσαι, κοπανιέσαι στην αρχή, παλεύεις να πάρεις μια ανάσα, «ας με λυπηθεί σιέφτεσαι», μα τελικά αφήνεσαι, εγκαταλείπεις, και τότε σε πιάνει ένας τρόμος... αυτό είναι, τρόμος πως αυτό είναι το τέλος, θα σε καταπιεί μια χοάνη, ένα λαρύγγι δίχως τέλος...

Βίκυ: Έλα ρε κορίτσι, μην αφήνεις τη νταρκίλα να σε πάρει από κάτω.

Έλενα: Δεν αντέχεται. Όποιος το 'χει ζήσει ξέρει.

Βίκυ: Άκου να σου πω, δεν είναι εύκολο. Τη μάνα σου έχασες. Εδώ γιατί χάνεις και πονάς ρε. Πονάς πολύ! Ξέρεις τι πέρασα εγώ όταν πέθανε ο Φούχιος μου; Έξι μήνες έκλαιγα. Άκουγα το νιαούρισμά του, σουρσίματα κάτω απ' τις καρέκλες, τον έψαχνα στα σκεπάσματα... Θέλεις χρόνο. Όχι για να ξεχάσεις, αλλά για να μάθεις να ζεις. Ωχ ο καφές! *(Σερβίρει. Κάθονται σε ένα τραπέζι)*. Έλα, σήκω. *(Χτυπά το κάθισμα της καρέκλας για να της υποδείξει πού να καθίσει)*.

Έλενα: *(Σηκώνεται κρατώντας στα χέρια το σκίτσο που ήταν στα πόδια της)*. Ξέρεις τι ήρεμα που έφυγε; Ήρεμα... γαλήνια... Χαλάρωσε το προσωπάκι της, ίσιαξαν όλες οι ρυτίδες.

Βίκυ: Η καλή μου...

Έλενα: Την είχα λούσει αποβραδís. Έλαμπαν τα μαλλιά της.

Βίκυ: *(Παίρνει το σκίτσο)* Ήταν κυρία η Αμαλία.

Έλενα: Εκεί ήμουν. Άκουσα την τελευταία της ανάσα.

Βίκυ: Έλα πιες το καφέ σου τώρα.

Έλενα: Κανέννας ρόγγος... μια ανάσα ήταν.

Βίκυ: Δοκίμασε. Είναι καλός;

Έλενα: *(Πίνει. Κοιτάζει τη φωτογραφία)*. Έχουν έρθει τα πάνω κάτω. Πώς θα τα βγάλω πέρα από δω και μπρος;

Βίκυ: Μια χαρά θα τα βγάλεις.

Έλενα: Πώς θα το συνηθίσω;

Βίκυ: Μπάστα. Ξέρεις πόσους καμένους έχω δει εδώ μέσα; Να μην μπορούν να σταθούν στη ζωή, και να μην τους θέλει ο θάνατος; Κι εκεί που λες: «τέλος, δεν υπάρχει σωτηρία», τους βλέπεις πως κάτι ξυπνά μέσα τους και το ξαναπιάνουν. Κι εσύ;

Έλενα: Ξαφνικά μου λείπουν όλα. Τα τηλεφωνήματα απ' τα χαράματα, οι κουβέντες μας... Αυτές οι κουβέντες μας που συνήθως καταλήγαν σε καυγά. Τις Κυριακές τρώγαμε μαζί. Έφτιαχνε πεντανόστιμα κανελόνια; Με δική της ζύμη. Τα τελευταία τα έφαγα μετά την κηδεία.

Βίκυ: Τι λες τώρα;

Έλενα: Γύρισα σπίτι μετά την ταφή. Ήμουν κομμάτια. Πεινούσα. Κάθισα στην κουζίνα και είπα «Μαμά τά 'φτιαξες τα κανελόνια;» «Ναι Νίνα. Τα βάζω για ψήσιμο» απάντησα στον εαυτό μου. Μόνη μου μιλούσα, μόνη μου απαντούσα, αλλά την άκουγα. Έβγαλα το ταψάκι που είχε στην κατάψυξη και το βάλω στο φούρνο. «Καμιά ωρίτσα θέλουν». Την άκουσα να λέει μ' εκείνη την ίδια φωνή. Και το μάλωμα και η αγάπη με την ίδια φωνή λέγονταν. Έσυρα την καρτέλα μπροστά στο φούρνο και κάθισα να τα βλέπω να ψήνονται. Έλιωνε αργά η γραβιέρα κι έλιωναν τα μέσα μου. Μαραινόταν η ντομάτα, βγαίνουν οι χυμοί της κι έτρεχαν τα μάτια μου.

Βίκυ: *(Την αγγίζει με συμπαράσταση).*

Έλενα: Όσπου ξεροψήθησαν. Τέλος, αυτό ήταν. Πλύθηκα να μη με δει σ' αυτά τα χάλια κι αρχίσει τις παρατηρήσεις. «Έτοιμα μαμά;» «Λίγο ακόμη να τραβήξουν τα ζουμιά τους. Κάτσε εσύ κι έρχομαι». Έστρωσα τελετουργικά, όπως θα τό 'κανε κι εκείνη. Έσο το τραπεζομάντηλο κι απ' τις δυο πλευρές. Πιρούνι αριστερά, μαχαίρι δεξιά. Και μόνη της νά 'τρωγε, έτσι θά 'κανε.

Βίκυ: Lady η κυρία Αμαλία!

Έλενα: «Καλή όρεξη μαμά». «Καλή όρεξη Νίνα. Μα, να σου πω. Δε χρειάζεται να το γλείψεις το πιάτο». «Όσο θέλω θα φάω μαμά!». «Όσο πρέπει να φας. Λαιμαργη!». Θύμωσα. Πάντα ήλεγχε το βάρος μου. Κατέβασα τα μούτρα.

Βίκυ: Lady, αλλά τα λόγια της δε τά 'κρυβε.

Έλενα: «Εινό μου τό 'βγαλε» σιέφτηκα. Αλλά έτσι ήταν η μαμά. Με το δεξιό έδινε με το αριστερό έπαιρνε.

Βίκυ: Έλα βρε κορίτσι μου τώρα... τι τα θυμάσαι όλα αυτά;

Έλενα: Εκεί, στην κουζίνα κηδεύτηκε η μάνα μου. Όλα τ' άλλα ήταν θέατρο, υποκρισία, τυπικότητες.

Βίκυ: Κι εγώ δε τα πολυγουστάρω όλα αυτά, αλλά για την μάνα σου έτσι έπρεπε. *(Σηκώνεται).* Εγώ αν πεθάνω... τό 'πα και στην κόρη μου, δε πα να με φάνε και τα σκυλιά. Δεν πιστεύω τίποτα. Εδώ παίζεται το παιχνίδι, τ' άλλα είναι για τους παππάδες.

Έλενα: Εσύ καλά τα λες, αλλά το μάτι της μάνας μου το ένιωθα να με κοιτά, να με ελέγχει απ' το υπερπέραν μη τυχόν δε τά 'κανα όλα όπως έπρεπε.

Βίκυ: Όλα σωστά τά κανες και με το παραπάνω. Εδώ παράτησες ολόκληρη καριέρα για νά 'σαι δίπλα στα τελευταία της.

Έλενα: Σιγά την καριέρα.

Βίκυ: Γιατί βρε το λες αυτό; Κάτι άλλοι ξιπάζονται απ' το τίποτα. Πουλιούνται στο διάβολο για λίγη αναγνώριση. Κι εσύ;

Έλενα: Πρόβες, πρόβες κι εξόντωση. Ματωμένα δάχτυλα, θλάσεις και μυϊκοί πόνοι. Και πάντα να μετράω τα γραμμάκια του τι βάζω στο στόμα μου.

Βίκυ: Αλήθεια, ε; Κι ακούγεται τόσο μαγικό! Πρίμα μπαλαρίνα.

Έλενα: Όχι, δεν είναι τόσο παραμυθένιο, όσο ακούγεται.

Βίκυ: Όλα έχουν κόστος γαμώτο.

Έλενα: Οι άλλοι καμάρωναν, εγώ υπέφερα. Απελευθερώθηνα που τα παράτησα.

Βίκυ: Η μάνα σου όμως το πήρε βαριά.

Έλενα: Για μένα ήταν λύτρωση. Θυμάσαι όταν μου χτύπησες αυτό το tattoo. *(Δείχνει τον αστράγαλό της).*

Βίκυ: Φυσικά το θυμάμαι. Πάει ένας χρόνος;

Έλενα: 21/8/18. *(Είναι χτυπημένη η ημερομηνία).* Η μέρα που κρέμασα τις πουέντ κι ορκίστηκα πως δεν θα τις ξαναφορέσω. Και τώρα αυτό. *(Πιάνει την ωμοπλάτη της).* Κάθε φορά χτυπάς ένα άλλο κεφάλαιο στη ζωή μου.

Βίκυ: Αυτό γουστάρω σε σένα. Δεν θες στολίδια, σφραγίδες θέλεις. Άντε έλα να πιάσουμε δουλειά.

Έλενα: Άστο για σήμερα. Αύριο.

Βίκυ: Έλα να τελειώσω λίγο τη στάμπα και φεύγεις *(βάζει τα γάντια της, ακούγεται ο ήχος του μηχανήματος).*

2^η σκηνή

Στο χώρο του tattoo studio βρίσκεται η Έλενα με μια νεαρή κοπέλα με ροκ ντύσιμο, τη Μελίνα. Οι δυο τους συζητάνε. Η Μελίνα γελάει δυνατά.

Μελίνα: Δεν παιζόταν ο τύπος σου λέω.

Έλενα: Α, τόσο χάλια...

Μελίνα: Χάλια. Κάποια στιγμή του είπα για το μαγαζί. Με ρωτάει «τι δουλειά κάνει η μάνα σου;» «tattoo artist» του λέω.

Έλενα: Και;

Μελίνα: Λέει κάτι άκυρο. «Ο αγαπημένος μου είναι ο taz». Τον κοιτάζω. «Τι είναι taz, οέο;» «Καρτούν» μου λέει.

Έλενα: Άσχετο!

Μελίνα: Ό,τι νά 'ναι. Άκουσε cartoon artist αντί για tattoo artist. *(Γέλια)*. Τό 'χει κάψει τελείως. Απ' το πολύ διάβασμα.

Έλενα: Τι κάνει αυτός;

Μελίνα: Τελειώνει μια σχολή δεν θυμάμαι ποια. Κάτι για διαβάσματα έλεγε, εξεταστικές και τέτοια.

Έλενα: Μεγαλύτερός σου δηλαδή;

Μελίνα: Ε ναι, 24-25.

Έλενα: Βρε Μελίνα είσαι μόλις 15.

Μελίνα: Ε και; Βάζω άλλη ηλικία στα τσατ. Άλλωστε μεγαλοδείχνω, όλοι το λένε.

Έλενα: Ναι αλλά πας ακόμα σχολείο. Πώς εμπιστεύεσαι τον καθένα που γνωρίζεις στο ίντερνετ;

Μελίνα: Ωχου σα τη μάνα μου κάνεις. Σιγά μη με βιάζε κιόλας. Αυτός ήταν άσχετος, δεν είχε ιδέα ούτε από μαγαζιά, ούτε από τίποτα. Σα νά 'βγαζα βόλτα το σκύλο μου.

Έλενα: Και πώς τέλειωσε η βραδιά;

Μελίνα: Την έκανα. Κι έφαγε delete. Μετά τριγυρούσα στους δρόμους για ώρες.

Έλενα: Μόνη σου, μες στη νύχτα;

Μελίνα: Δεν ήθελα να πάω σπίτι.

Έλενα: Γιατί ρε Μελινάκι; Τι έχει το σπίτι;

Μελίνα: Τη φάτσα του Θοδωρή που μου το παίζει μπαμπάκας. Κι η μάνα μου από δίπλα να τον ανέχεται τον...μαλάκα της.

Έλενα: Γιατί μιλάς έτσι για τον Θοδωρή;

Μελίνα: Γιατί είναι μαλάκας. Όλη μέρα με μια μύρα στο χέρι. Κι η μάνα μου σα δούλα του. *(Με ύφος)* «Μωρό πιάσε μια μύρα». Τα σιχαίνομαι τα μούτρα του. Πάω και κλειδώνομαι μέσα να μη τους βλέπω.

Έλενα: Τόση απέχθεια;

Μελίνα: Δεν θέλω να τους ακούω, τους τσακωμούς τους, τις μπηχτές που ρίχνει ο ένας στον άλλον. Βάζω τ' ακουστικά και νιώθω σα να βγαίνω απ' το σώμα μου. Derealization το λένε, το διάβασα σ' ένα φόρουμ.

Έλενα: Δε τό 'χω ακούσει.

Μελίνα: Όταν νιώθεις ότι δεν είσαι μες στο σώμα σου, σαν υπνωτισμένη. Τό 'χουν πάθει κι άλλοι. Φεύγεις απ' την πραγματικότητα.

Έλενα: Μελίνα πρέπει να τα πεις αυτά στη μάνα σου.

Μελίνα: Στη μάνα μου; Αυτή ξέρει μόνο να με κράζει.

Έλενα: Η μαμά σου σ' αγαπάει.

Μελίνα: Σκατά. Την πάρτη της κοιτάει.

Έλενα: Όχι! γιατί το λες αυτό; *(Γιάει να την αγκαλιάσει πιάνοντας τους πήχεις των χεριών της Μελίνας. Κάτι ψηλαφεί στα χέρια της).* Τι είναι αυτά;!

Μελίνα: *(Η Μελίνα τραβιέται απότομα).* Τίποτα!

Έλενα: Έλα δω!

Μελίνα: Τι θέλεις;

Έλενα: Δείξε μου τα χέρια σου.

Μελίνα: Παράτα με. Τι έπαθες;

Έλενα: Εσύ τι έπαθες. Θέλω να δω τα χέρια σου.

Μελίνα: Δεν έχουν τίποτα τα χέρια μου.

Έλενα: Χαρακώνεσαι.

Μελίνα: Είσαι τρελή.

Έλενα: Δείξ' τα μου!

Μελίνα: Παράτα με!

Έλενα: Χαρακώνεσαι. Έπιασα τις ουλές.

Μελίνα: Ό,τι θέλω κάνω.

Έλενα: Μελίνα!

Μελίνα: Μην τολμήσεις να πεις κάτι στη μάνα μου!

Έλενα: Γιατί το κάνεις;

Μελίνα: Να μη σε νοιάζει. Μην τολμήσεις να μιλήσεις!

Έλενα: Δεν είναι αυτό το θέμα.

Μελίνα: Ορκίσου!

Έλενα: Οκ, οκ! Υπόσχομαι, αλλά δεν είναι αυτό το θέμα.

Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει η Βίκυ. Η Έλενα κι η Μελίνα μένουν παγωμένες.

Βίκυ: Καλημέρα κορίτσια.

Σιωπή.

Βίκυ: Τι πάθατε καλέ;

Έλενα: Τίποτα... μιλούσαμε ... εδώ.

Βίκυ: Σόρρυ Έλενα, ξεινάμε αμέσως. Η κόρη μου ήρθε κι άνοιξε μόνο και μόνο επειδή ήσουν εσύ. Σε άλλη πελάτισσα δεν υπήρχε περίπτωση.

Έλενα: Ήταν ευκαιρία να τα πούμε λίγο.

Βίκυ: Πως την είδες; Ανίατη η περιπτώσή μας ε;

Έλενα: Μια χαρά την είδα. *(Κοιτάζει με νόημα τη Μελίνα).*

Μελίνα: Άλλες περιπτώσεις είναι ανιάτες. Αλλά δεν κοιτάζονται στον καθρέφτη.

Βίκυ: *(Προς την Έλενα)* Τη βλέπεις; Όλο έτσι είναι. Ειρωνεία και επίθεση.

Μελίνα: Ενώ εσύ;

Βίκυ: Εγώ τι; Φροντίζω να μη της λείψει τίποτα της δεσποινίδας!

Έλενα: Ελάτε τώρα και οι δυο σας!

Μελίνα: Να φεύγω καλύτερα. *(Προς την Έλενα)* Εσύ, κράτησες μια υπόσχεση.

Έλενα: Το θυμάμαι.

Βίκυ: Υπόσχεση; Τι υπόσχεση; Καλά, καλά δε ρωτάω...

Έλενα: Υποσχέθηκα στη Μελίνα να βγούμε ένα απόγευμα μαζί.

Βίκυ: Να βγείτε. Αν δεν έχει άλλο ραντεβού κανονισμένο...

Μελίνα: Δε με παρατάς... *(φεύγει).*

(Σιωπή)

Βίκυ: Έλα κάθισε. Έχουμε πολλή δουλειά.

Έλενα: *(Κάθεται στη καρέκλα)..*

Βίκυ: Πού είναι η φωτό; *(Τη βρίσκει και την ακουμπάει στα πόδια της Έλενας).*
Πώς είσαι μικρή;

Έλενα: Άσε με εμένα, τι συμβαίνει με τη δική σου τη μικρή πες μου.

Βίκυ: *(Βάζει τα γάντια)* Δε τη βλέπεις τι προκλητική που είναι; Όλη μέρα σκοτωνόμαστε. Κι εγώ δεν ήμουν ήσυχη στην ηλικία της. Αλλά ήταν αλλιώς τότε. Αντιδρούσαμε γιατί είχαμε ένα σκοπό. Κάτι θέλαμε. Ν' αλλάξουμε τον κόσμο, είχαμε οράματα. Όχι έτσι στο ντούκου.

Έλενα: Βίκυ, ζύπνα μιλάς για άλλες εποχές.

Βίκυ: Τώρα, μέρα νύχτα στο κινητό.

Έλενα: Άλλοι καιροί. Νομίζεις δεν έχουν τα δικά τους άγχη;

Βίκυ: Πάω πάσο, αλλά κάτι δεν πιάνω.

Έλενα: Πλησίασέ τη. Δες, τι της φτάνει.

Βίκυ: Προσπαθώ, νομίζεις δεν προσπαθώ; Ξέρεις πώς μου ξεγλιστράει;

Έλενα: Μη την αφήνεις να ξεγλιστράει, σ' έχει ανάγκη.

Βίκυ: Δεν υπάρχει χρόνος Έλενα. Όλη μέρα εδώ σκυμμένη σημαδεύω ανθρώπους. Αν δεν έχω απόλυτη συγκέντρωση χαθήκαμε, ο Γούντι θα κάνει τα τρελά του. Και δεν έχω και τους πιο εύκολους πελάτες.

Έλενα: Τώρα σε χρειάζεται η μικρή όσο ποτέ, να το ξέρεις.

Βίκυ: Δεν το ξέρω νομίζεις; Σα να μην έχω ενέργεια να την αντιμετωπίσω.

Έλενα: Τα βγάζεις πέρα με τόσους παλαβούς εδώ μέσα. Και δεν μπορείς να αντιμετωπίσεις το Μελινάκι;

Βίκυ: Το Μελινάκι μού τα πετάει όλα στα μούτρα. Τα λάθη μου, τις μαλακίες μου, τις ανικανότητές μου. Στα μούτρα. Με σκίζει με τα λόγια της.

Έλενα: Πρέπει να τ' αντέξεις.

Βίκυ: Εύκολο το 'χεις; Μόνο την ώρα της δουλειάς αδειάζω. Βλέπω τις βελονίτσες να χτυπάνε το δέρμα, το μελάνι να εισχωρεί σχηματίζοντας λίγο λίγο την εικόνα κι αυτό είναι η θεραπεία μου. Λοιπόν έλα ν' αρχίσουμε.

(Η Έλενα κατεβάζει τη ζακέτα για να φανεί η ωμοπλάτη της με το ατελές τατουάζ).

Βίκυ: Βγήκε πολύ ωραία η στάμπα. Αυτό είναι, ξειινάμε γέμισμα. Πώς σου φαίνεται; Δες το λίγο.

(Η Έλενα σηκώνεται από την καρέκλα και πλησιάζει στον καθρέφτη. Παίρνει τον καθρέφτη που της δίνει η Βίκυ και μέσω αυτού βλέπει στον μεγάλο καθρέφτη το τατουάζ στην ωμοπλάτη της. Αφήνει μια κραυγή έκπληξης.)

Βίκυ: Τι; Τόσο χάλια;

Έλενα: Για μια στιγμή νόμισα πως ήμουν εγώ. Μ' αυτό το φωτισμό εδώ φαινόμεσθε τόσο... ίδιες...

Βίκυ: Πράγματι, μαμάδες και κόρες, μοιάζουμε πολύ. Γι' αυτό γίνονται τόσα λάθη. Έλα πάμε τώρα.

Έλενα: Ξεκίνα.

(Ακούγεται ο ήχος απ' το μοτεράκι).

3^η σκηνή

(Τον ήχο του μηχανήματος διαδέχεται ο ήχος καφετιέρας. Η Βίκυ είναι μόνη στη σκηνή. Σερβίρει τον καφέ της. Φαίνεται ανήσυχη. Πλησιάζει στον καθρέφτη. Κοιτάζει το μπράτσο της. Μπήγει τα νύχια της στο τατουάζ.)

Βίκυ: Σκατοκόριτσο.

(Χτυπά το τηλέφωνο).

Βίκυ: Έλα. Μόλις με πήραν απ' το σχολείο. Την περιμένω να'ρθει. Δυο μέρες αποβολή. Τη βρήκαν στην τουαλέτα να... ξέρεις τώρα, όλοι τα κάναμε, αλλά αυτή δεν κρύβεται ρε συ. Εσύ; Δεν πήγες δουλειά; Πάλι ρε Θοδωρή; Τι να σου πω τώρα; Μπορείς να φτιάξεις κάτι να φάμε; Καλά... οκ. Θα φτιάξω κάτι πρόχειρο όταν έρθω. Τουλάχιστον πετάξου να πάρεις αυτά που έχω γραμμένα εκεί στον πάγκο. Οκ, οκ άστο θα προλάβω. Θεσ κάτι άλλο; Πήρα προχθές μπύρες. Κιόλας; Θοδωρή κάτι δεν πάει καλά. Οκ, οκ. Ας το... θα τα πούμε. *(Κλείνει το τηλέφωνο).* Αι στο διάολο.

(Γακτοποιεί τα σύνεργα της δουλειάς, βελόνες και μελάνια. Βάζει μουσική.)

Βίκυ: *(Μουρμουρίζει)* Μπας και φτιάξει λίγο το κέφι.

(Παίρνει το μοτεράκι tattoo να το καθαρίσει).

Βίκυ: Καλώς την!

Μελίνα: *(Νεύμα χαιρετισμού).*

Βίκυ: Δε μιλάμε;

Μελίνα: Δεν έχω όρεξη.

Βίκυ: Θα μείνεις όλη μέρα εδώ σήμερα. Θέλω βοήθεια.

Μελίνα: Οκ.

Βίκυ: *(Ανοίγει την ατζέντα της)* Στις 3.00 έρχεται η Έλενα, στις 4.30 μια πιτσιρικά που θέλει ένα τριαντάφυλλο και στις 6.00 ο τύπος με το skull. Θά 'σαι δίπλα μου ν' αρχίσεις να μαθαίνεις τη δουλειά.

Μελίνα: Με τίποτα.

Βίκυ: Δεν κατάλαβα.

Μελίνα: Το ξέρεις ότι δε μ' ενδιαφέρει αυτή η δουλειά.

Βίκυ: Και γιατί δε σ' ενδιαφέρει Μελινάκι;

Μελίνα: Δε μ' αρέσει. Βρωμάει.

Βίκυ: Βρωμάει;

Μελίνα: Το καμένο δέρμα και η αιματίλα μου φέρνουν αναγούλα.

Βίκυ: Τι να γίνει ρε Μελίνα, αυτή είναι η τέχνη μας. Είναι ζωντανή. Πονάει, κλαίει, γελάει, ματώνει και βρωμάει.

Μελίνα: Ε, δε τη θέλω εγώ αυτή τη τέχνη.

Βίκυ: Αν σου βρωμάει, μη την κάνεις κορίτσι μου. Βάλε όμως ένα στόχο.

Μελίνα: *(Προχωρά αμίλητη και κάθεται. Βγάζει το κινητό της).*

Βίκυ: Το βλέπεις; Σπαταλιέσαι. Όλη μέρα κολλημένη εκεί.

Μελίνα: Δε σπαταλιέμαι.

Βίκυ: Να σου πω, δεν είμαι καμιά άσχετη. Κι εγώ στην ηλικία σου ήθελα όλα να τα ζήσω. Και τις βόλτες, και τ' αγόρια και τα πάρτυ. Αλλά κοιτάζα ταυτόχρονα και τους στόχους μου. Σκίτσαρα, έκανα μαθήματα ζωγραφικής, βελτιωνόμουν όσο μπορούσα. Και τώρα βγάζω το ψωμάκι μου απ' αυτό.

Μελίνα: Συγχαρητήρια.

Βίκυ: Μην ειρωνεύεσαι.

Μελίνα: Τι θες να πω;

Βίκυ: Να πεις «θα προσπαθήσω».

Μελίνα: Θα προσπαθήσω.

Μελίνα: Δε το βλέπω Μελίνα. Κάθε μέρα τηλέφωνα απ' το σχολείο, δε δίνεις λογαριασμό σε κανέναν, (της στρίβει το πρόσωπο) γεμάτη πιπιλιές είσαι....

Μελίνα: *(Γραβιέται)* Παράτα με.

Βίκυ: Μη μου τραβιέσαι έτσι. Άσε το κινητό και σήκω να μαζέψεις. Βόλεψε τα μελάνια.

Μελίνα: Σε λίγο *(Κοιτάζει το κινητό της)*.

Βίκυ: Άστο τώρα! Θα 'ρθει η Έλενα σε λίγο.

Μελίνα: Σε λίγο.

Βίκυ: Άστο τώρα!

Μελίνα: Θα το αφήσω σε λίγο!

Βίκυ: *(Πιάει να της το αρπάζει απ' τα χέρια)*.

Μελίνα: Δως το! *(Η Μελίνα προσπαθεί να της το αρπάζει απ' το χέρι)*

Βίκυ: *(Πετάει το κινητό στον πάγκο αλλά πέφτει κάτω)*.

Μελίνα: *(Τρέχει να το πάρει από κάτω)* Βλαμμένη!

Βίκυ: Βλαμμένη; *(Την αρπάζει απ' το μαλλί)*.

Μελίνα: Σα βλαμμένη κάνεις!

Βίκυ: Τολμάς;

Μελίνα: Άσε με!

Βίκυ: Κωλόπαιδο! *(Χειροδικούν)*.

Μελίνα: Φύγε!

Βίκυ: Φερ' το αυτό εδώ! *(Προσπαθεί να της πάρει το κινητό)*.

Μελίνα: Δεν πρόκειται. Είμαι κωλόπαιδο!

Βίκυ: Είσαι! Σήκω φύγε, τράβα στον πατέρα σου.

Μελίνα: Θα πάω!

(Τη σπρώχνει με δύναμη. Η Βίκυ πέφτει κάτω και χτυπά σε ένα έπιπλο).

(Σιωπή. Τρέχει αίμα από το χείλος της Βίκυς.)

Η Μελίνα ακίνητη την κοιτά.

Μελίνα: *(Γρέχει επάνω της)* Μαμά!

Βίκυ: *(Βαριανασαίνει).*

Μελίνα: Μαμά...μαμά... *(Την παίρνει αγκαλιά, κλαίει).*

Βίκυ: *(Σκουπίζει το χείλος της).* Δεν είναι τίποτα...

Μελίνα: Δε τó 'θελα...

Βίκυ: Φέρε μου λίγο πάγο. *(Προσπαθεί να σηκωθεί).*

Μελίνα: *(Τη βοηθά να καθίσει. Φέρνει πάγο τυλιγμένο σε πετσέτα).* Είσαι καλά;

Βίκυ: *(Καταρατικό νεύμα. Βάζει την πετσέτα στο χείλος).*

Μελίνα: Δεν τó 'θελα.

Βίκυ: Το ξέρω.

(Σιωπή).

Βίκυ: *(Την πιάνει και τη σφίγγει πάνω της).* Έλα δω. Γιατί όλα αυτά;

Μελίνα: Δεν ξέρω.

Βίκυ: Δεν είμασταν έτσι εμείς. Τι άλλαξε;

Μελίνα: Όλα άλλαξαν. Εσύ άλλαξες.

Βίκυ: Γιατί το λες αυτό αγάπη μου;

Μελίνα: Γιατί άλλαξες. Δεν είσαι η ίδια.

Βίκυ: Ενώ εσύ;

Μελίνα: Από τότε που ήρθε ο Θοδωρής...

Βίκυ: Άντε πάλι με τον Θοδωρή. Ποιο είναι το πρόβλημα; Μας βοηθάει. Δεν είμαστε μόνες.

Μελίνα: Περισσότερο μόνες. Από τότε που ήρθε σπίτι μας είμαστε περισσότερο μόνες.

Βίκυ: Βρε αγάπη μου φέρνει κάποια χρήματα στο σπίτι.

Μελίνα: Εσύ τον ταΐζεις μαμά, δε το βλέπεις; Δούλα του σ'έχει.

Βίκυ: Δε σου επιτρέπω.

Μελίνα: Βλέπεις που δεν μπορώ να μιλήσω;

Βίκυ: *(Σκουπίζει συνεχώς τα χείλη της με την πετσέτα).*

Μελίνα: Τρέχει πολύ αίμα. Πρέπει να πας στο γιατρό.

Βίκυ: Θα σταματήσει, τι θα κάνει;

Μελίνα: Σήκω μαμά. Θέλει ράμματα.

Βίκυ: Ω ρε διάολε.

Μελίνα: Πήγαινε, μαμά, πήγαινε. Θα μείνω εγώ εδώ.

Βίκυ: *(Την κοιτάζει μια στιγμή κατάματα και φεύγει).*

Μελίνα: Συγνώμη μαμά. *(Σηκώνεται, παίρνει απ' τα σύνεργα το ψαλίδι. Κάθεται στην καρέκλα και χαρακώνει τον πήχη του χεριού της. Βλέμμα πόνου και ευχαρίστησης μαζί).*

4^η σκηνή

(Ακούγεται το κουνούρι της εξώπορτας).

Έλενα: Μελινάκι!;

Μελίνα: Γειά σου Έλενα. Έλα. Θ' αργήσει λίγο η μαμά. Είχε ένα μικρό ατύχημα.

Έλενα: *(Την κοιτάζει ανήσυχ).*

Μελίνα: Τίποτα σπουδαίο. Μην ανησυχείς. Κάπως γλιστρήσε κι έπεσε.

Έλενα: Είναι σοβαρό;

Μελίνα: Όχι, καθόλου. Θά 'ρθει σε λίγο.

Έλενα: Ωραία τότε.

Μελίνα: Να κάνω καφέ;

Έλενα: Και δεν κάνεις; Για πες μου εσύ, όλα καλά;

Μελίνα: Κομπλέ.

Έλενα: Άστα τα «κομπλέ» και λέγε.

Μελίνα: Τι να πω;

Έλενα: Άκου μικρή, έχω περάσει κι εγώ απ' αυτά τα σκατά. *(Μικρή σιωπή).* Ξέρεις τι ζόρι τραβήξα όταν χωρίσανε οι γονείς μου; Με τραβολογούσαν σα μαριονέτα. Θυμάμαι ταξίδευα ασυνόδευτο Αθήνα-Ρώμη από 5 χρονών. Ο πατέρας μου, αποφάσισε να γυρίσει πίσω στην Ιταλία μετά το χωρισμό. Μου

φορούσαν μια λοξή κορδέλα, έτσι εδώ, σαν αυτές που φοράνε αυτές οι άχαρες στα καλλιστεία, που έγγραφε “unaccompanied”. Με βάζαν οι αεροσυνοδοί στο πιλοτήριο να ξεχαστώ γιατί έβλεπαν τον τρόμο στα μάτια μου.

Μελίνα: Τι λες τώρα! Πλάκα θα είχε πάντως. *(Γελάει και μετά αλλάζει απότομα η διάθεσή της)*. Καλύτερο απ’ το δικό μου, με τον πατέρα μου να μ’ έχει γραμμένη και να μην ξέρει αν υπάρχω. Στην τελική... έβλεπες και τη Ρώμη.

Έλενα: Να έλειπε καλύτερα. Εμετοί στ’ αεροπλάνο, κενά αέρος, καθυστερήσεις πτήσεων. Δε το λες και φουλ ευχάριστη εμπειρία για μικρό παιδί. Μια φορά θυμάμαι έναν γλοιώδη τύπο, πιλότο, που χαριεντιζόταν με μια αεροσυνοδό σ’ όλη τη διάρκεια της πτήσης. Όλο ανόητα αστεία και βλακείες. Κάποια στιγμή μου λέει «έλα εδώ, θέλεις να οδηγήσεις αεροπλάνο;» και με βάζει ανάμεσα στα πόδια του, μπροστά στο κόκπιτ. Έβλεπα το Ιόνιο από κάτω κι ένιωθα τ’ αχαμνά του να ακουμπούν τη μέση μου. «Θα το λες στις φίλες σου και δε θα το πιστεύουν» γελούσε, τρανταζόταν η κοιλιά του κι εγώ μαζί.

Μελίνα: *(Γελάει)* Σόρρυ, σόρρυ.

Έλενα: *(Την κοιτάζει έντονα)*.

Μελίνα: Σόρρυ ρε. Νευρικό είναι, για τον μαλάκα... *(Σοβαρεύει)*. Το είχες πει σε κανέναν;

Έλενα: Όχι βέβαια.

Μελίνα: Στη μάνα σου;

Έλενα: Τρελή είσαι;

Μελίνα: Ούτε στον πατέρα σου;

Έλενα: *(Αρνητική κίνηση κεφαλιού)*. Δεν έλεγα τίποτα. Γενικώς. Καλύτερα αόρατη, σκεφτόμουν. Παρά να θεωρηθώ υπεύθυνη για τους τσακωμούς τους. Κάθε φορά που ο πατέρας μου απειλούσε πως θα με πάρει μαζί του, η μάνα μου αρρώσταινε. Έπεφτε στο κρεβάτι και δε σηκώνονταν. Η καημένη, τι έχει τραβήξει!

Μελίνα: Γιατί καημένη; Εσύ είσαι η καημένη, που το βούλωνες.

Έλενα: Όταν ο πατέρας ξαναπαντρεύτηκε, έγινα μια ξένη. Ξαναπαντρεύτηκε, έκαναν δυο παιδιά. Όταν με φιλοξενούσαν ήμουν η παρείσακτη. Ανοίγανε ένα ράντζο στο δωμάτιο της αδελφής μου κι εκείνη κατέβαζε τα μούτρα. Μέχρι που σταμάτησα να πηγαίνω.

Μελίνα: Με τη μάνα σου; Δε τα βρίσκιατε;

Έλενα: Η μαμά ήθελε πράξεις από εμένα. Αριστεία στο σχολείο, βραβεία στο χορό. Ήθελε να αποδείξει πως με μεγαλώνει σωστά.

Μελίνα: Στον πατέρα σου;

Έλενα: Κυρίως στον εαυτό της.

Μελίνα: Κι εσύ; Τα κυνήγησες όλα αυτά;

Έλενα: Εννοείται. Με την πίεσή της με βοηθούσε να προχωρήσω.

Μελίνα: Πολύ ψηλά standards δεν έβαζε;

Έλενα: Μη το λες αυτό!

Μελίνα: Εσύ το είπες. Μόνο αν έσκιζες ήταν κομπλέ. Αυτό δεν είπες;

Έλενα: Δεν το εννοούσα έτσι. Απλώς, είχε προσδοκίες από μένα κι αυτό μ' έσπρωχνε να προσπαθώ, να γίνομαι καλύτερη. Δεν ήμουν χύμα. Ξυπνούσα 5.00 το πρωί για προπόνηση, μετά σχολείο και πάλι προπόνηση και διάβασμα.

Μελίνα: Οκ. Βομβαρδισμός απαιτήσεων φουλ. Έτσι το βλέπω εγώ...

Έλενα: Τι λες ρε Μελίνα; Μου άρεσε!

Μελίνα: Τι σου άρεσε; Είχες καταντήσει φρικιά για να φχαριστηθεί η μάνα σου.

Έλενα: *(Κοιτάζει την ωμοπλάτη της στον καθρέφτη).* Πώς σου φαίνεται;

Μελίνα: Καλό. (Σιωπή) Σόρρυ ρε. Το παρατράβηξα.

Έλενα: Το ξέρεις ότι τώρα χωρίς αυτή δεν ξέρω τι μου γίνεται.

Μελίνα: Τώρα θα κάνεις επιτέλους όσα γουστάρεις.

Έλενα: Μα δεν ξέρω! Τι γουστάρω;

Μελίνα: Θα είσαι ο εαυτό σου ρε Έλενα. Ο εαυτός σου! Αλλά ...σε καταλαβαίνω γαμώτο. Νομίζεις κι εγώ που τα λέω είμαι ο εαυτός μου;

Έλενα: Γιατί το λες;

Μελίνα: Γιατί αν ήμουν, ξέρεις τι θα έκανα;

Έλενα: Τι;

Μελίνα: Θα σκότωνα τον Θοδωρή.

Έλενα: Σταμάτα.

Μελίνα: *(Αργά και ψιθυριστά)* Θα τον σκότωνα. Αλλά τον θέλει η μάνα μου. Κι όσο τον θέλει αυτή, εγώ ανέχομαι υποχρεωτικά τη φάτσα του.

Έλενα: Τι σου 'χει κάνει ρε κορίτσι μου ο τύπος;

Μελίνα: Μου τη σπάει.

Έλενα: Τι σου τη σπάει δηλαδή;

Μελίνα: Όλα. Η φωνή του, η φάτσα του, η μυρωδιά του, όλα!

Έλενα: Μήπως σ'έχει πειράξει ρε; Μήπως έχει απλώσει τα χέρια του πάνω σου; Λέγε ρε Μελινάκι!

Μελίνα: Εσύ; Λες σ'εμένα, να μιλήσω;

Έλενα: Ναι να μιλήσεις. Σε μένα να μιλήσεις.

Μελίνα: *(Σκάνει στα γέλια)* Καλύτερα αόρατη! Φάντασμα! Μπου! Στοιχειό! Ψόφια ρε, σε αφασία, χώμα, νεκρή πώς το λένε;... παρά ρουφιάννα... *(ψιθυριστά)*. Να θεωρηθώ υπεύθυνη για τους τσακωμούς τους.

Έλενα: Σταμάτα ρε! Μην κάνεις σαν...

Μελίνα: Τι σαν;... τρελή; Όχι Έλενα, δεν είμαστε τρελές, ούτε εσύ υπήρξες τρελή, ούτε εγώ. Είμαστε απολύτως λογικές! Απολύτως λογικές! Γι' αυτό και δε σκοτώσαμε κανέναν, ενώ πολύ θα το θέλαμε. *(Γελάει υστερικά)*. Κι αν το κάνουμε, αυτός θα είναι ο εαυτός μας.

Έλενα: *(Γην κοιτά ακίνητη)*.

(Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει η Βίκυ με ένα τσιρότο στο χείλος).

Έλενα: Βίκυ, όλα καλά;

Μελίνα: *(Παγώνει απότομα)*.

Βίκυ: Ταλαιπωρήθηκα λίγο, αλλά οκ.

Έλενα: Έκανες ράμματα;

Βίκυ: Δε βαριέσαι, beauty mark.

Έλενα: Πάλι καλά. Πώς τό 'παθες τελικά;

(Μελίνα και Βίκυ κοιτάζονται).

Βίκυ: Γλίστρησα.

Μελίνα: Εγώ φεύγω.

Βίκυ: Πού πας;

Μελίνα: Δεν ξέρω. *(Φεύγει)*.

5^η σκηνή

Βίκυ: Τι σου είπε; *(Γακτοποιεί το χώρο).*

Έλενα: Τι εννοείς;...τι να μου πει; *(Κάθεται στην καρέκλα σαν αποσβολωμένη).*

Βίκυ: Για τη φάση πριν.

Έλενα: Δεν είπε και πολλά. Μάλλον εγώ μιλούσα περισσότερο.

Βίκυ: Α έτσι ε; Σε παγίδεψε κι εσένα λοιπόν;

Έλενα: Όχι.

Βίκυ: Τό 'χει αυτό το ταλέντο. Είδες πώς ξεγλιστράει;

Έλενα: Δε με παγίδεψε, με ξεδίπλωσε. Είπα πράγματα που δεν έχω τολμήσει να πω στον εαυτό μου.

Βίκυ: Δηλαδή;

Έλενα: Είδα κάποια πράγματα κατάματα.

Βίκυ: Για ποιο θέμα;

Έλενα: Για μένα και για όσα νόμιζα πως ήταν επιλογές μου.

Βίκυ: Δεν καταλαβαίνω.

Έλενα: Σιέψου τι γίνεται όταν σταγόνες σαπουνιού πέσουν σε μια λαδωμένη επιφάνεια νερού. Σπάει το λίπος, τραβιούνται οι βρωμιές στην άκρη και μένει ένα κύκλος καθαρός. Τότε μόνο μπορείς να δεις βαθιά, τον πάτο.

Βίκυ: Τι είν' αυτά που μου λες τώρα; Σχολικά πειράματα;

Έλενα: Αυτό μου έκανε η μικρή. Ξεθόλωσε τα νερά κι είδα τι έχει συμβεί μέσα μου. Και δυστυχώς δεν είναι σχολικό πείραμα. Γιατί δεν μπορώ να το επαναλάβω, να το τροποποιήσω λιγάκι. Έγινε, άπαξ. Κι ό,τι έγινε, έγινε.

Βίκυ: Αδυνατώ να καταλάβω πώς σου το έδειξε αυτό η Μελίνα.

Έλενα: Με λίγα λόγια και στακιάτα. Τα ξεσιέπασε όλα.

Βίκυ: Η Μελίνα ξέρει καλά να ξεσκεπάσει τους άλλους. Το θέμα είναι ότι σκεπάζεται η ίδια. Κρύβεται.

Έλενα: Είναι γυμνή, γι αυτό. Ούτε παιδί, ούτε γυναίκα. Ψάχνει κουστούμι στα μέτρα της.

Βίκυ: Μακάρι νά 'ναι αυτό.

Έλενα: Φοβάσαι κάτι άλλο;

Βίκυ: Φοβάμαι πως προτιμά να είναι αόρατη.

Έλενα: Πώς το είπες αυτό;

Βίκυ: Προτιμά να φεύγει, να λιποτακτεί, πώς το λένε; Να το σιάει.

Έλενα: Σου τό 'χει πει ποτέ αυτό;

Βίκυ: Όχι, το βλέπω. Θα κάνει μια έκρηξη και θα εξαφανιστεί.

Έλενα: Ενώ εσύ Βίκυ, εσύ; Είσαι εδώ;

Βίκυ: Τώρα που το λες, ίσως κι εγώ να θέλω να εξαφανιστώ από μπροστά της. Ποιες επιλογές μου να υπερασπιστώ; Τι να της πω; Για την οικογένεια που τη διαλύσαμε χωρίς να το κουράσουμε και πολύ; Για τον πατέρα της που είναι εξαφανισμένος; Για την κατ' όνομα σχέση μου με τον Θοδωρή που τη ζει απ' την καλή κι απ' την ανάποδη; Τι όραμα να δώσω σ' αυτό το παιδί Έλενα; Η δουλειά, μου ρουφάει και την τελευταία σταγόνα ενέργειας. Τι μένει στο τέλος, μου λες;

Έλενα: Οι καλές προθέσεις. Και τα καλά αισθήματα. Δεν είναι αρκετό;

Βίκυ: Δεν τα κατάφερα να της δώσω αυτά που ήθελα.

Έλενα: Τι σ' εμπόδισε;

Βίκυ: Ξέρεις... μέσα στη νύχτα, στις αυπνίες μου, όταν όλα είναι σιωπηλά, ακούω τους εαυτούς μου να μιλούν. Και είναι πολλοί. (Σηκώνεται κι αρχίζει να στρίβει ένα τσιγάρο). Εκείνη η αδέσποτη γκόμενα που ήμουν, όταν πηδιόμουν υπό την επήρεια μαριχουάνας στις παραλίες του Αιγαίου, ζει ακόμη μέσα μου. Προσπάθησα να τη σκοτώσω, όταν ένωσα την ξεφτίλα να υπερτερεί της έκστασης. Δεν τα κατάφερα όμως. Ξυπνάει σα ζόμπι και λαχταρά να βγάλει γούστα, όπως τότε. Τουλάχιστον κατάφερα και την έκανα αόρατη. Και μετά; Έγινε μια ψυχοπονιάρα, που την πατάει μ' όλους τους καταραμένους. Σα μαγνήτης με τραβάνε οι ψυχάκηδες. Τρέχω να τους σώσω. Μέχρι που κατάλαβα, πως καλύτερα να σώζω τον εαυτό μου απ' την τρέλα τους. Τώρα; Απλώς ακούω. Όσα λέγονται κι όσα δε λέγονται, εξομολογήσεις, όνειρα, επιθυμίες. Αυτό είναι το υλικό της δουλειάς μου. Καθένας που μπαίνει εδώ μέσα αυτό θέλει από μένα. Να δώσω σχήμα σ' ένα κομμάτι της ψυχής του και να το κεντήσω πάνω του. Και ταυτόχρονα, παλεύω να είμαι μάνα. Μια μάνα που θέλει να δείξει σε ένα νέο πλάσμα, πώς να βρει το δρόμο του. Ενώ εγώ ακόμα, δεν έχω βρει τον δικό μου.

Έλενα: Σε θαυμάζω Βίκυ, αλήθεια σε θαυμάζω. Είσαι μια αγωνίστρια.

Βίκυ: Μη με θαυμάζεις καθόλου. Να με λυπάσαι, γιατί σε τίποτα απ' όλα αυτά δεν ήμουν καλή.

Έλενα: Δεν είναι αλήθεια.

Βίκυ: (Κουνάει καταφατικά το κεφάλι) Κι όμως είναι.

Έλενα: Τι εννοείς Βίκυ; Θα έπρεπε να είσαι σα τη μάνα μου, που ήμουν ο σκοπός της ζωής της; Άλογο στον ιππόδρομο ήμουν.

Βίκυ: Νομίζεις η κυρία Αμαλία ήξερε τι έκανε; (Βγάζει τη φωτογραφία απ' το συρτάρι). Τσαλαβουτούσε κι αυτή στα όνειρα και στ' απωθημένα της.

Έλενα: Όπως το 'πες.

Βίκυ: Έλα, αρκετά το αναλύσαμε. Πάρε θέση να ξεκινήσουμε τα δικά μας. Το τελειώνουμε σήμερα.

Έλενα: Δε το βλέπω.

Βίκυ: Μια ωρίτσα να κάνουμε τις σιιάσεις στο πρόσωπο κι είναι έτοιμη η κυρία Αμαλία. Για πάντα μαζί! Κράτα και τη φωτό να βλέπω έκφραση. (Δίνει τη φωτογραφία στην Έλενα και βάζει τα γάντια της).

Έλενα: (Κοιτάζει τη φωτογραφία).

Βίκυ: (Ακούγεται ο ήχος του μηχανήματος) Άντε πάρε θέση.

Έλενα: (Σπίζει τη φωτογραφία).

Βίκυ: (Σταματάει η ήχος). Έλενα!; (Σηκώνεται και μαζεύει τα κομμάτια).

Έλενα: Όχι Βίκυ. Μετάνιωσα.

Βίκυ: (Σιωπή).

Έλενα: Ψάχνω για τοτέμ.

Βίκυ: Όλοι ψάχνουμε ένα τυχερό φυλακτό.

Έλενα: Όμως... αυτό δεν είναι η μάνα μας; Ίσως μόνο όταν είμαστε παιδιά. (Δείχνει το τατουάζ). Άλλαξέ τη.

Βίκυ: Και τι να κάνω;

Έλενα: Κάτι άλλο. Μια θεά της Ινδίας, μια πολεμίστρια των Κελτών, μια anima, μια μάγισσα. Κάνε μια ψυχή, μια γερόντισσα ή ένα μικρό κοριτσάκι, ότι θέλεις. Αλλά όχι τη μάνα μου. Βρυνόλακες δεν θέλω πάνω μου.

Βίκυ: Είσαι σίγουρη;

Έλενα: Μόνο για ένα είμαι σίγουρη. Θέλω να μεγαλώσω.

6^η σκηνή

(Αιτός χώρος, μια μπάρα μπαλέτου. Η Έλενα φορά απλά ρούχα χορού και κάνει ασκήσεις στην μπάρα. Ακούγεται χαμηλή κλασική μουσική. Χτυπά το κουδούνι).

Έλενα: *(Ανοίγει την πόρτα).* Μελινάκι! Πόσο χαίρομαι! *(Αγκαλιάζονται)* Πώς ήταν αυτό;

Μελίνα: *(Μπαίνει αργά και κοιτάζει γύρω- γύρω. Πιάνει την μπάρα).* Ωραία φάση!

Έλενα: Εδώ είναι το κρησφύγετό μου.

Μελίνα: Νόμιζα πως είχες σταματήσει να χορεύεις.

Έλενα: Έχω. Το κάνω μόνο για μένα.

Μελίνα: *(Την κοιτάζει εξονυχιστικά)* Ουάου!

Έλενα: Τι βρε;

Μελίνα: Σου πάει.

Έλενα: Θενκς.

Μελίνα: Κανονική μπαλαρίνα

Έλενα: Χρόνια τώρα...

Μελίνα: Για χόρεψε.

Έλενα: Πλάκα κάνεις;

Μελίνα: Σε παρακαλώ, θέλω να σε δω.

Έλενα: *(Αμήχανα)* Τι θες να κάνω; *(Κάνει μια διπλή πιρουέτα).*

Μελίνα: *(Την κοιτά εντυπωσιασμένη)* Κι άλλο, σε παρακαλώ.

Έλενα: *(Ανοίγει πιο δυνατά τη μουσική και κάνει μια μικρή χορογραφία).*

Μελίνα: *(Χειροκροτεί)* Είσαι φοβερή!

Έλενα: Η αλήθεια είναι πως δεν ξέρω να κάνω και τίποτ' άλλο.

Μελίνα: Προσπαθεί να μιμηθεί κάποιες φιγούρες.

(Γελάνε).

Έλενα: Έλα εδώ. Πιάσου.

(Γιάνονται και οι δύο από τη μπάρα).

Έλενα: Η σωστή στάση είναι το παν. Τα πόδια γυρισμένα προς τα έξω en dehors. Τα πέλματα πατούν γερά για καλή ισορροπία. Σώμα ίσιο, η σπονδυλική στήλη τεντωμένη. Ωμοπλάτες ανοιχτές με τους ώμους κάτω και με τα χέρια ελεύθερα να κινηθούν. Κοίτα με, positions des bras.

(Η Μελίνα προσπαθεί να εκτελέσει).

Έλενα: Πολύ καλή! Μη σφίγγεσαι, ο λαιμός ελεύθερος και το βλέμμα ολοκληρώνει την κίνηση *(το βλέμμα της παρακολουθεί την κίνηση του χεριού)*. Και plie με εισπνοή και επαναφορά.

(Επαναλαμβάνουν δυο-τρεις φορές).

Έλενα: Έλα να κάνουμε λίγα stretch στην μπάρα για καλύτερα plie. Βγάλε τ' άρβυλα όμως.

Μελίνα: Δεν πειράζει άσπα.

Έλενα: Έλα βγάλτα. Θέλω να σε δω. Είσαι καλή.

(Βγάζει τα παπούτσια της).

Έλενα: Και τις κάλτσες, να μη γλιστράει το πόδι.

Μελίνα: *(Βγάζει τις κάλτσες).*

Έλενα: Τώρα θα σε φτιάξω εγώ. Το νέο μου φυντάνι! *(Την πλησιάζει και της σηκώνει τα μπατζάνια. Βλέπει χαρακιές στις γάμπες της)*. Κι εδώ ρε Μελίνα;

Μελίνα: Έλα άστο τώρα.

Έλενα: Κορίτσι μου τι έχεις κάνει στα πόδια σου;

Μελίνα: *(Κατεβάζει τα μπατζάνια και κάθεται κάτω).*

Έλενα: Σόρρυ σου χάλασα τη διάθεση αλλά ... νόμιζα πως το χες κόψει. *(Χαμηλώνει τη μουσική)*.

Μελίνα: Το χω κόψει. Είναι παλιά τα σημάδια.

Έλενα: *(Κάθεται κάτω δίπλα της)*. Χρειάζεσαι βοήθεια γι αυτό, το ξέρεις;

Μελίνα: Δε χρειάζομαι τίποτα. Μπορώ να το κόψω και μόνη μου. Ένα κόλλημα είναι που το κάνω για πλάκα.

Έλενα: Τι να σου πω; Δεν μπορώ να σε βοηθήσω.

Μελίνα: Κι όμως μπορείς, γι' αυτό ήρθα *(Βάζει τις κάλτσες και τα παπούτσια της)*.

Έλενα: Τι θέλεις;

Μελίνα: Λοιπόν, σκέφτομαι να κάνω ένα δώρο στη μαμά.

Έλενα: Δώρο;

Μελίνα: Για την ακριβεία, στη μαμά και στο Θοδωρή.

Έλενα: Μπα; Πώς σου ρθε;

Μελίνα: Να τους φτιάξω λίγο τη διάθεση και καλά. Η κατάσταση μεταξύ μας έχει γίνει πολύ χάλια και νιώθω πως φταίω εγώ γι' αυτό.

Έλενα: Γιατί να φταις;

Μελίνα: Γιατί δεν είμαι ένα άτομο fun to be around. Είμαι λίγο μαλακισμένο.

Έλενα: Μη μιλάς έτσι για τον εαυτό σου.

Μελίνα: Αφού είμαι.

Έλενα: Και τι σκέφτηκες να κάνεις;

Μελίνα: Να κάνω κάτι γι' αυτούς. Μια φάση να περάσουν καλά. Ίσως να βοηθούσε να φτιάξει λίγο το κλίμα μεταξύ μας.

Έλενα: Μια έξοδος πούμε; Ένα τραπέζι σ' ένα romantic restaurant;

Μελίνα: Κάτι καλύτερο. Ένα ταξίδι.

Έλενα: Ταξίδι; Λίγο ακριβό μου φαίνεται.

Μελίνα: Έχω μαζέψει χρήματα.

Έλενα: Αλήθεια;

Μελίνα: Ναι κρατάω απ' το χαρτζιλίκι μου εδώ και καιρό.

Έλενα: Μπράβο ρε Μελίνα. Κόλλα το *(Χτυπάνε τις παλάμες)* Για πες!

Μελίνα: Η μαμά λατρεύει τα νησιά. Έχω κλείσει αεροπορικά για Σαντορίνη και μένει να κάνω την κράτηση του ξενοδοχείου για δύο βραδιές Παρασκευή και Σάββατο.

Έλενα: Τι όμορφο! Ανοιξιάτικο σαββατοκύριακο στο Αιγαίο. Τι ωραία ιδέα!

Μελίνα: Χρειάζομαι όμως τη βοήθειά σου.

Έλενα: *(Νεύμα απορίας)*.

Μελίνα: Το ξενοδοχείο είναι ακριβό.

Έλενα: Έ τι περίμενες;

Μελίνα: Έχω μαζέψει τα περισσότερα, αλλά θέλω λίγα ακόμη να συμπληρώσω. Κι έτσι χρειάζομαι ένα μικρό δάνειο.

Έλενα: Για πόσα μιλάς;

Μελίνα: Κοίτα θα στα δώσω γρήγορα πίσω. Έχω και κάποια μαζεμένα από παλιά απ' τα κάλαντα αλλά δε θυμάμαι πού τ'άχω κρυμμένα.

Έλενα: (Γελάει).

Μελίνα: Θα τα βρω όμως.

Έλενα: Καλά, καλά. Πες μου πόσα σου λείπουν.

Μελίνα: Ήθελα κάτι καλό, Luxury. Διακόσια ευρώ η βραδιά. Τετρακόσια σύνολο.

Έλενα: Τι;

Μελίνα: Έχει σπα, μασάζ, ποτέ δεν έχει κάνει τέτοιες διακοπές η μαμά. Τα 100 τα έχω. Αν μπορούσες τα υπόλοιπα.

Έλενα: Τριακόσια ευρώ;

Μελίνα: Ναι, τόσα μου λείπουν.

Έλενα: (Σκέφτεται) Άκου, θα σου δώσω τα 200. Δεν μπορώ περισσότερα. Λυπάμαι.

Μελίνα: Οκ, οκ.

Έλενα: (Ψάχνει) Της τα δίνει.

Μελίνα: Ευχαριστώ κορίτσι! Και... κουβέντα στη μαμά, έτσι; Είναι surprise!

7^η σκηνή

(Χώρος του tattoo studio).

Βίκυ: (Η Βίκυ ανοίγει, κλείνει τα ντουλάπια κι ελέγχει το περιεχόμενο). Βγάζει διάφορα αναλώσιμα και τα αρραδιάζει στον πάγκο. Τα μετράει σα να κάνει απογραφή). Τι στο διάολο;... (Μετράει τα μπουκάλια με τα μελάνια). Ένα, δύο, τρία... (μουρμουρίζει)... δώδεκα. Μάλιστα. Πέντε από δω και τέσσερα, εννέα, συν τα δυο μοτεράκια... Τι είναι αυτό τώρα;... (κάθεται σκεπτική, στρίβει τσιγάρο).

(Μπαίνει η Έλενα).

Έλενα: Τι έγινε;

Βίκυ: Χαμός δε βγάζω άκρη. Να σαι καλά που ήρθες;

Έλενα: Λείπουν πράγματα;

Βίκυ: Πεντακόσια ευρώ. Τα χα για τους λογαριασμούς.

Έλενα: *(Πλησιάζει τη ταμειακή μηχανή).* Το παραβίασαν;

Βίκυ: Μα όχι, αυτό είναι το περίεργο. Δεν τα είχα εδώ τα χρήματα. Έχω ένα μέρος που τα βάζω ... πώς το βρήκαν;

Έλενα: Σε άλλο σημείο;

Βίκυ: Ναι, δεν μπορεί να το ξέρουν...

Έλενα: *(Πλησιάζει τον πάγκο που είναι απλωμένα τα αναλώσιμα).*

Βίκυ: Λείπουν τα δύο μοτεράκια που είχα εδώ στην προθήκη.

Έλενα: Τα συλλεκτικά. Ο ποντικός και... πώς τά λεγες;

Βίκυ: Ναι, ο Μόκο και ο Ποντικός.

Έλενα: Είχαν αξία;

Βίκυ: Ο Μόκο ήταν χειροποίητο κομμάτι, το είχα πάρει σε μια δημοπρασία. Όταν το είδα τρελάθηκα. Έλεγαν πως το είχαν πειρατές σ' ένα πλοίο κι όταν ολοκλήρωναν μια αποστολή, χτυπούσε όλο το πλήρωμα το ίδιο τατουάζ.

Έλενα: Ωραίο στόρυ για ν' ανεβάσουν την τιμή...

Βίκυ: Έπαθα έρωτα με το μηχανάκι και το πήρα όσο-όσο.

Έλενα: Το άλλο;

Βίκυ: Τίποτα ιδιαίτερο. Τον Ποντικό τον πήρα από έναν παλιό τατουατζή στην Ιακρία. Δε το χρησιμοποιούσα, ήταν παλιάς τεχνολογίας. Ο τύπος όμως είχε χαράξει πάνω του στίχους από παραδοσιακό τραγούδι.

Έλενα: Οι, τα πήραν να τα πουλήσουν. Αλλά ο Γούντυ;

Βίκυ: Ο Γούντυ εδώ. Δεν καταλαβαίνω. Άθικτος.

Έλενα: Δεν έπρεπε να τα βγάλεις όλα στον πάγκο.

Βίκυ: Γιατί;

Έλενα: Τα δακτυλικά αποτυπώματα. Πώς θα κάνουν την έρευνα;

Βίκυ: *(Ανοίγει ένα ντουλάπι).* Α, τώρα το είδα. Λείπει και ο ένας κλίβανος, ο εφεδρικός, ο άλλος να τος, εδώ.

Έλενα: Πήραν τα περιττά δηλαδή.

Βίκυ: Ναι, περίεργο.

Έλενα: Σου άφησαν τα απαραίτητα να κάνεις τη δουλειά σου.

Βίκυ: Δε στέκει.

Έλενα: Πήρες την αστυνομία;

Βίκυ: Όχι.

Έλενα: Ε πάρ' τη, τι περιμένεις;

Βίκυ: (Πηγαίνει προς την εξώπορτα. Την εξετάζει). Καμία παραβίαση.

Έλενα: Πώς μπήκαν; Δωσ μου το κινητό σου να πάρω το 100.

Βίκυ: Όχι μην πάρεις.

Έλενα: (Κοιτάζει με απορία).

Βίκυ: Περνάει μια τρελή ιδέα απ' το μυαλό μου.

Έλενα: Τι;

Βίκυ: Ντρέπομαι που το σκέφτομαι

Έλενα: Εμένα ντρέπεσαι;

Βίκυ: Όχι...όχι...αποκλείεται.

Έλενα: Πες το.

Βίκυ: Βλακείες σκέφτομαι...

Έλενα: Μίλα.

Βίκυ: Ο Θοδωρής.

Έλενα: Τι ο Θοδωρής;

Βίκυ: Όχι άστο.

Έλενα: Δε τ αφήνω, είπες ο Θοδωρής. Τι ο Θοδωρής;

Βίκυ: Τι να σου λέω τώρα....

Έλενα: (Την πιάνει απ' τον ώμο και την κοιτάζει στα μάτια επιτακτικά).

Βίκυ: Είμαστε χάλια τελευταία, δηλαδή...πιο χάλια. Τσακωνόμαστε συνέχεια. Προχθές του είπα να φύγει απ' το σπίτι.

Έλενα: Και;

Βίκυ: Μήπως αυτός...

Έλενα: Ο Θοδωρής; Να σε έλεψε; Γιατί;

Βίκυ: Είναι άφραγκος. Επτά μήνες άνεργος. Παραιτημένος μες στο σπίτι. Δεν την αντέχω άλλο αυτή την κατάσταση. Το παιδί σιχάθηκε να μας βλέπει να μαλώνουμε κι έφυγε.

Έλενα: Η Μελίνα;

Βίκυ: Ναι μένει σε μια φίλη της.

Έλενα: Δεν το ήξερα. Από πότε;

Βίκυ: Θά 'χει καμιά βδομάδα τώρα, δέκα μέρες. Δεν το αντέχω αυτό Έλενα. Να έχει φύγει το παιδί απ' το σπίτι. Καλύτερα να ξεκουμπιστεί ο Θοδωρής.

Έλενα: Τι λες τώρα;

Βίκυ: Δε μου σηκώνει τα τηλέφωνα. Μόνο μηνύματα. Σα να μ' ειβιάζει, ή ο Θοδωρής ή εγώ.

Έλενα: Δε μου λες... ποιος ήξερε αυτή την κρυψώνα με τα χρήματα;

Βίκυ: Κανείς.

Έλενα: Η Μελίνα την ήξερε;

Βίκυ: Η Μελίνα... ναι... μάλλον. Δεν της το χα δείξει, αλλά με βλέπει καμιά φορά να πατικώνω χρήματα εκεί. Τό 'χω σαν κουμπαρά.

Έλενα: Ο Θοδωρής;

Βίκυ: Αποκλείεται! Δεν πατάει το πόδι του στο μαγαζί. Γι αυτό λέω πως είναι τρελό αυτό που σκέφτομαι. Αλλά τον έχω ικανό να έψαξε παντού... Θεέ μου τι λέω;

Έλενα: Σταμάτα. Πότε μίλησες με τη Μελίνα τελευταία φορά;

Βίκυ: Χθες βράδυ ανταλλάξαμε 2 μηνύματα. Τι σκέφτεσαι;

Έλενα: Λοιπόν, κάποιος μπήκε με αντικλείδι εφόσον δεν υπάρχει καμιά παραβίαση.

Βίκυ: Έχω αντικλείδι στο σπίτι.

Έλενα: Άνοιξε λοιπόν κάποιος σαν κύριος, απενεργοποίησε το συναγερμό, πήρε τα χρήματα απ' την κρυψώνα και άφησε ό,τι χρειάζεσαι άμεσα. Ωραίος κλέφτης! Με ευαισθησίες...

Βίκυ: Τι εννοείς Έλενα;

Έλενα: Ότι ο κλέφτης... σ' αγαπάει πολύ.

Βίκυ: Η Μελίνα;!

8^η σκηνή

Εξωτερικός χώρος. Υπάρχει ένα παγκάκι.

Έλενα: *(Πηγαινοέρχεται νευρικά κοιτώντας το κινητό της. Φτάνει η Μελίνα ντυμένη εκκεντρικά σε στυλ πανκ, μπλε μαλλιά).*

(Σαστισμένη) Ουαου! Μελίνα άλλαζες look!

Μελίνα: Έχω αλλάξει γενικώς.

Έλενα: Το βλέπω. Πως είσαι;

Μελίνα: Τζετ. Ήρθα μόνο να σε δω για μια φορά, επειδή το ζήτησες, δε θα ξανάρθω.

Έλενα: Οκ. Σ' ευχαριστώ πάντως.

Μελίνα: Ελπίζω να μη σε στέλνει η μάνα μου *(Κοιτάζει γύρω γύρω καχύποπτα).*

Έλενα: Μόνη μου είμαι. Δε μ εμπιστεύεσαι;

Μελίνα: Σ' εμπιστεύομαι.

Έλενα: Κάποτε μου τά 'λεγες όλα. Θυμάσαι;

Μελίνα: Θυμάμαι.

Έλενα: Κι όποτε μου ζήτησες βοήθεια στην έδωσα. Έχεις παράπονο;

Μελίνα: Όχι.

Έλενα: Κάτσε τότε λίγο να τα πούμε.

(Κάθονται στο παγκάκι).

Έλενα: Μού λειψες Μελινάκι *(Τη χαιδεύει στην πλάτη).*

Μελίνα: Μέλιαν. Να με λες Μέλιαν.

Έλενα: *(Την κοιτάζει με απορία)* Μέλιαν;

Μελίνα: Είναι το νέο μου όνομα. Το άλλο είναι το dead name μου.

Έλενα: Ωραίο ακούγεται... αλλά γιατί άλλαξες το όνομα σου;

Μελίνα: Έτσι με φωνάζει η νέα μου οικογένεια.

Έλενα: Νέα σου οικογένεια;

Μελίνα: Ναι. Οι φίλοι μου.

Έλενα: Άλλο φίλοι κι άλλο οικογένεια.

Μελίνα: Κάποιοι φίλοι είναι οικογένεια. Αληθινοί φίλοι, πώς το λένε; Αδέλφια.

Έλενα: Κι αυτοί σε βάπτισαν Μέλιναν;

Μελίνα: Όλοι αλλάξαμε τα ονόματά μας. Δεν μπαίναμε αλλιώς στην κοινότητα, ήταν if only.

Έλενα: Κάτι σαν μύηση δηλαδή.

Μελίνα: Πες το κι έτσι.

Έλενα: Και γιατί είναι τόσο ..αυστηρή αυτή η ...κοινότητα;

Μελίνα: Δεν είναι. Το αντίθετο. Σε αποδέχεται όπως είσαι.

Έλενα: Μμμμ, όπως είσαι... αρκεί ν αλλάξεις τ' όνομά σου.

Μελίνα: Η μάνα μου σ' έβαλε νά 'ρθεις.

Έλενα: Όχι, στο ορκίζομαι. Δεν ξέρει τίποτα.

Μελίνα: Γιατί ήθελες να βρεθούμε;

Έλενα: Το ξέρεις ότι σε ψάχνει η αστυνομία;

Μελίνα: Γαμώτο τό 'ξερα, τό 'ξερα! Θα την έκανε τη μαλακία!

Έλενα: Δεν είχε άλλη επιλογή. Λείπεις σχεδόν μήνα απ' το σπίτι. Τις πρώτες 10 μέρες την ξεγέλασες με κάτι ψέματα, sleep over και τέτοια. Μετά; Τι πίστευες πως θα έκανε;

Μελίνα: Της έστειλα μήνυμα πως είμαι καλά.

Έλενα: Δεν είναι αρκετό.

Μελίνα: Τι άλλο ξέρει η αστυνομία;

Έλενα: Μην ανησυχείς. Δεν δήλωσε την κλοπή. Μόνο εξαφάνιση.

Μελίνα: Μη μου πεις πως έβαλε και τη φάτσα μου στην τηλεόραση; Αυτά τα καραγκιοζιλίκια;

Έλενα: Όχι. Ζήτησε να γίνει διακριτική έρευνα.

Μελίνα: Fuck. Πρέπει να ειδοποιήσω τους άλλους.

Έλενα: Να τους ειδοποιήσεις. Εκείνους δε τους ψάχνει κανείς;

Μελίνα: Δεν έχουν οικογένειες.

Έλενα: Εσύ όμως έχεις.

Μελίνα: Ναι, καλά...

Έλενα: Που μένετε;

Μελίνα: Θα μιλήσεις;

Έλενα: Όχι, στο υπόσχομαι.

Μελίνα: Δεν μπορώ να σου πω. Έχω δώσει όρκο.

Έλενα: Πίνετε ουσίες;

Μελίνα: Δεν μπορώ να σου πω τίποτα περισσότερο. Μη ρωτάς. Τα της οικογένειας μένουν στην οικογένεια.

Έλενα: Τι μπορεί να έχεις περάσει για να προτιμάς τη ζωή αυτή που ζεις τώρα;

(Σιωπή. Η Έλενα ανοίγει την τσάντα της και βγάζει ένα πακέτο μπισκότα. Τρώνε.)

Μελίνα: Η μαμά είναι καλά;

Έλενα: Στενοχωρημένη.

Μελίνα: Το μαγαζί;

Έλενα: Τα συνηθισμένα. Ο Γούντι τη βγάζει ασπροπρόσωπη.

Μελίνα: Έκανα μαλακία με το μαγαζί. Και με σένα. Το μετάνιωσα, γαμώτο. Χρειαζόμασταν χρήματα...

Έλενα: Δεν πειράζει.

Μελίνα: Ο Θοδωρής;

Έλενα: Χώρισαν.

Μελίνα: *(Την κοιτάζει κατάματα).* Εγώ φταίω.

Έλενα: Όχι, καμία σχέση δεν έχεις. Είχε τελματώσει η κατάσταση. Βρήκε δουλειά στο εξωτερικό κι αποφάσισε να φύγει.

Μελίνα: Η μαμά θα ναι χάλια.

Έλενα: Μάλλον ανακουφισμένη τη βλέπω. Για σένα ανησυχεί.

Μελίνα: Πες της πως είμαι καλά.

Έλενα: Έλα μια μέρα σπίτι να τη δεις και φύγε ξανά.

Μελίνα: Δεν είναι εύκολο.

Έλενα: Μόνο μία συνάντηση.

Μελίνα: Θα δω...

Έλενα: Μία μόνο και μετά... εξαφανίσου.

Μελίνα: Καλά. Ίσως για μία. Μόνο μία.

9^η σκηνή

(Στο tattoo studio).

(Βάζει τάπερ σε ένα σακ βουγιαζ). Της έβαλα πρασοσέλινο, μοσχαράκι και κανελόνια. Τη συνταγή της κυρίας Λουκίας.

Έλενα: Με εκπλήσσεις. Δε σου τό χα για τέτοια μαγείρισσα.

Βίκυ: Δεν θα της τα δώσω αμέσως. Θα δούμε πρώτα τις προθέσεις της. Μπορεί νά 'ρχεται για να μείνει και να μην ξαναφύγει.

Έλενα: *(Πλησιάζει να δει το περιεχόμενο του σάκου. Βγάζει ένα νεσεσέρ).* Τι έχει εδώ;

Βίκυ: Καλλυντικά.

Έλενα: Της έβαλες καλλυντικά;

Βίκυ: Ναι, κραγιόν, μολύβια, μανό. Σκούρα, μαύρα αυτά που της αρέσουν.

Έλενα: *(Βγάζει ένα λούτρινο).*

Βίκυ: Τό 'χει στο κρεβάτι της, από μωρό. *(Σιωπή).*

Έλενα: Καλά έκανες.

Βίκυ: Της έβαλα και λεφτά. Θα 'χει ξεμείνει τελείως.

Έλενα: Το ελπίζω.

Βίκυ: Τι εννοείς;

Έλενα: Ξέρω γω; Καλύτερα ίσως να μην έχει χρήματα στο χέρι.

Βίκυ: Δηλαδή;

Έλενα: Πολλά περνούν απ' το μυαλό μου.

Βίκυ: Δε θέλω καν να τα σκέφτομαι... Είδες κάτι ύποπτο;

Έλενα: Όχι, όχι. Δεν ξέρω.

Βίκυ: Τι ώρα είναι;

Έλενα: Και 10'

Βίκυ: Άργησε. Την είδες ταλαιπωρημένη;

Έλενα: Αλλαγμένη.

Βίκυ: Αδυνάτισε;

Έλενα: Έλα βρε Βίκυ, θα τη δεις σε λίγο.

Βίκυ: Φοβάμαι ρε γαμώτο. Ποιος ξέρει με τι ρεμάλια έχει μπλέξει...

Έλενα: Αυτά τα ρεμάλια τους αποκαλεί οικογένεια.

Βίκυ: Τους ξέρω καλά αυτούς τους σκοτεινούς διαδρόμους... Παιδιά στα χαμένα που ψάχνουν το νόημα της ζωής και πέφτουν στις πρέζες.

Έλενα: Μη τα λες αυτά. Όταν τη βρήκα μέτραγα τα λόγια μου. Σαν άγριο ζώο τραυματισμένο ήταν, έτοιμο να το σιάσει. Μια παραπανίσια λέξη νά 'λεγα θα εξαφανίζονταν.

Βίκυ: Τόσο αφελής ρε γαμώτο... τόσο θύμα;

Έλενα: Βίκυ πρόσεχε. Τα λόγια της μάνας είναι πιο βαριά κι από ετυμηγορία.

Βίκυ: Δε λέω τίποτα μπροστά της.

Έλενα: Ούτε να τα σιέφτεσαι. Τα παιδιά ακούν κιόμα και τις σιέψεις των γονιών τους.

Βίκυ: Θα προσπαθήσω.

Έλενα: Πρέπει να πειστεί να επιστρέψει, χωρίς να μπλεχτούν κοινωνικές υπηρεσίες και αστυνομίες.

Βίκυ: Είναι ανήλικη, ξέρεις τι ευθύνη έχω; Εγώ θα τα χρεωθώ όλα. Θά 'χει να λέει κι ο πατέρας της. Θα βγει κι από πάνω. Αυτό πρέπει να της δώσουμε να το καταλάβει.

Βίκυ: Οκ, θα την πάρω με το καλό...

Έλενα: Σήμερα βάλε τα δυνατά σου να την κερδίσουμε. Να δείξεις αποδοχή. Σε όλα. Ό,τι ακραίο και αν δεις, ό,τι περιεργό κι αν ακούσεις αποδέξου το και δείξε την αγάπη σου, μόνο αγάπη.

Βίκυ: Μού 'ρχεται να τη σφίξω στην αγκαλιά μου και να της δώσω ένα χαστούκι μαζί. Να της πω πως την αγαπώ και να τη βρίσω ταυτόχρονα.

Έλενα: Τα ίδια θα νιώθει κι αυτή για σένα, να είσαι σίγουρη.

Βίκυ: Αν ξεφύγω σε κάτι, σε παρακαλώ κάνε μου ένα νεύμα, πες μου μια φράση συνθηματική.

Έλενα: *(Μειδιώντας)* Καλά, θα πω «αλληλουσία».

Βίκυ: Σαν ανόητη κάνω... Σ ευχαριστώ, πάντως Έλενα.

Έλενα: Μακάρι να χα κι εγώ μια ακόμη ευκαιρία με τη μάνα μου. Μη τη χάσεις εσύ αυτή την ευκαιρία.

Βίκυ: *(Κοιτά το ρολόι)* Και μισή. *(Παίρνει έκφραση απογοήτευσης).* Λες να μην έρθει;

Έλενα: Θα έρθει.

Βίκυ: Κάν' της μια κλήση. Εσύ καλύτερα, εγώ δεν παίρνω.

Έλενα: Σε λίγο...

(Σιωπή. Πηγαυνοέρχονται.)

Βίκυ: Για τον Θοδωρή να πω;

Έλενα: Μόνο αν ρωτήσει.

Βίκυ: Αυτό ήταν το θέμα της. Αν της πω πως τώρα θα είμαστε οι δυο μας;

(Σιωπή).

Έλενα: Της έχω κι αλλαξιές στο σάκο. Πού πλένουν τα ρούχα τους άραγε; Δεν ήταν μαθημένο απ αυτά...

(Σιωπή).

Έλενα: Θα την πάρω *(Την καλεί στο κινητό)* Δεν απαντά. Θα δει και θα πάρει πίσω.

(Σιωπή).

Βίκυ: Δε θά 'ρθει Έλενα. Δε θά 'ρθει. Ξαφνικά το ξέρω. Δε θά 'ρθει.

10^η σκηνή

(Η Μελίνα ξαπλωμένη σε νοσοκομειακό κρεβάτι με ορό. Δίπλα της η Έλενα. Την περιποιείται).

Μελίνα: *(Παραμιλάει)* Μαμά...μαμά....

Έλενα: Μελίνα, είμαι εγώ εδώ, η Έλενα είμαι.

Μελίνα: Μαμά... *(Ανοίγει τα μάτια της).*

Έλενα: Τι θέλεις; Πες μου. Να σου αλλάξω θέση;

Μελίνα: Πού είναι η μαμά;

Έλενα: Μιλάει με τους γιατρούς. Θά 'ρθει. Πώς είσαι;

Μελίνα: Πονάω.

Έλενα: Έλα λίγο να σε βοηθήσω *(Προσπαθεί να της αλλάξει θέση).*

Μελίνα: Όχι, δεν μπορώ, πονάω.

Έλενα: Λίγο νερό;

Μελίνα: Όχι...όχι. *(Παραμιλάει)* το κεφάλι μου θα σπάσει. Μας κυνηγάνε... αυτό βλέπω συνέχεια, μας στρίμωξαν πολύ άσχημα οι μπάτσοι. Τους ξεφύγαμε για λίγο αλλά αυτό το στενό γαμώτο... εκεί την πατήσαμε, στο στενό. Η σειρήνα τρουπάει τ' αυτιά μου...

Έλενα: Σςςς, ηρέμησε.

Μελίνα: Συνέχεια αυτό βλέπω, κλείνω τα μάτια μου και παίζει σε αργή κίνηση, σα ταινία. Ένας γκριζος τοίχος με γιράφτι. *(Πάει να σηκωθεί)* Έλενα; Νόμιζα πως θα περνούσαμε από μέσα. Και μετά θα πετούσαμε.. *(Πιέζει πίσω εξαντλημένη).* Θα πετούσαμε...

Έλενα: Ναι κορίτσι μου.

Μελίνα: Δε ζει, ε;

Έλενα: Τι λες; Κοιμήσου να ξεκουραστείς.

Μελίνα: Έγινε λιώμα;

Έλενα: Ησύχασε.

Μελίνα: Δε μου απαντάς ε;

Έλενα: Δεν ξέρω.

Μελίνα: Ξέρεις και δε λες.

Έλενα: «Το κράνος, δε φοράει κράνος», αυτό σκέφτηκα και μετά σιοτάδι. Μου το' χε δώσει, το φορούσα εγώ. Ένας απ' τους δυο μας θα πετούσε...

Έλενα: *(Τη χαϊδεύει στο μέτωπο)* Σςς... ησύχασε...

(Σιωπή)

(Τη Μελίνα την παίρνει ο ύπνος. Μπαίνει η Βίβω. Η Έλενα την πλησιάζει).

Έλενα: Τι σου είπαν;

Βίκυ: Δύσκολα, δύσκολα τα πράγματα...

(Αγκαλιάζονται).

Έλενα: Ποια είναι η πρόβλεψη;

Μελίνα: Δεν ξέρουν. Δε λένε κουβέντα. Στρείδια. «Θα δούμε» και «θα δούμε»....

Έλενα: Θα γίνει χειρουργείο;

Μελίνα: Ναι, απ' αυτό θα κριθούν τα πάντα.

Έλενα: Υπομονή λοιπόν.

Μελίνα: Εύπνησε καθόλου;

Έλενα: Ναι πριν από λίγο. Τα θυμάται όλα.

Μελίνα: Τι σου είπε;

Έλενα: Ό,τι έγινε λεπτό, λεπτό.

(Την πλησιάζει και τη χαϊδεύει).

Μελίνα: Για το παιδί ρώτησε;

Έλενα: Το έχει καταλάβει. Βρήκες τη μάνα του;

Μελίνα: Την εντόπισε η αστυνομία. Έγκλειστη στο ψυχιατρείο. Πήγα και τη βρήκα.

Έλενα: Ξέρει για το παιδί της;

Μελίνα: Της τό πανε. Δεν ξέρω τι κατάλαβε. Της είπα πως θ' αναλάβω τα έξοδα της ταφής. Μου φιλούσε τα χέρια και μου ζητούσε τσιγάρο.

Έλενα: Μπράβο Βίκυ.

Μελίνα: Το λιγότερο που μπορώ να κάνω. Δεν ξέρω τι επιρροή ήταν για την κόρη μου. Ένα ξέρω. Ότι για κάποιο χρόνο ήταν οικογένειά της. Κι αφού ήταν οικογένειά της, είναι κι οικογένειά μου.

Έλενα: Αλλάζουν οι οικογένειες στη διάρκεια της ζωής. Τώρα εσείς είστε η οικογένειά μου.

Μελίνα: Μαμά!

Βίκυ: Μελίνα!

Μελίνα: Μη φύγεις.

Βίκυ: Δεν θα φύγω. Πού να πάω;

Μελίνα: Μαμά;

Βίκυ: Ναι.

Μελίνα: Τα πόδια μου, μαμά.

Βίκυ: Ναι, αγάπη μου.

Μελίνα: Νομίζω πως...

Βίκυ: Μην κουράζεσαι άλλο.

Μελίνα: Θα ξαναπερπατήσω;

Βίκυ: Εννοείται ψυχή μου. Τι ναι αυτά που λες;

Μελίνα: Θέλω να χορέψω.

Έλενα: Μαζί θα χορεύουμε. Μαζί.

11^η σκηνή

(Ακούγεται ο ήχος απ' το μοτεράκι. Η Μελίνα είναι σε αναπηρικό αμαξίδιο και η Βίκυ της χτυπά ένα τατουάζ στο μηρό. Η Έλενα παρακολουθεί).

Έλενα: Γρίφο, γρίφο! Έχω γρίφο!

Μελίνα: Λέγε!

Έλενα: Λοιπόν, πώς λένε έναν ποντιό, που έχει χτυπήσει τατουάζ;

Βίκυ: Πλάκα κάνεις.

Μελίνα: Εμ... Το βρήκα! Tattoo rat!

Έλενα: Όχι.

Βίκυ: Tattoo mouse;

Έλενα: Άλλη ευκαιρία;

Μελίνα: Έλα, πες το!

Έλενα: Για σκεφτείτε!...

Μελίνα: Έλα... να το πάρει το ποτάμι.

Έλενα: Τατουτούιγ!

(Γελάνε)

Βίκυ: Κορίτσια σταματήστε, αποσυντονίζεται ο Γούντυ.

Έλενα: (Σκύβει να το δει) Ωραία κίνηση. Θα βάλεις χρώμα;

Μελίνα: Ναι. Μια blue butterfly σύμβολο της αλλαγής και της μεταμόρφωσης. Έμαμά;

Βίκυ: Έτσι ακριβώς. Αν η πεταλούδα δεν αποφάσιζε κάποια στιγμή την αλλαγή, θα έμενε όλη της τη ζωή μια γλιστερή κάμπια που σέρνεται αργά για να ανακαλύψει τον κόσμο. Ενώ σαν πεταλούδα έχει πλέον απεριόριστες δυνατότητες.

Μελίνα: Θέλω και μαύρες γραμμές μέσα που να καταλήγουν σε μάτια.

Έλενα: Μάτια; Λίγο creepy δεν είναι αυτό;

Μελίνα: Θα το δεις, θα ναι τέλειο. Αν η πεταλούδα έχει μάτια συμβολίζει τεράστια αλλαγή στη ζωή σου, συνήθως μετά από τραγικό γεγονός.

Βίκυ: Συμπέρασμα; Οι πτήσεις είναι φανταστικές, αλλά προσοχή στις πτώσεις.

Μελίνα: Έλα μαμά σταμάτα τις σπόντες.

Βίκυ: Καθόλου σπόντες. Όλοι ξέρουμε ότι η πεταλούδα συχνά πέφτει πάνω στο φως και καίγεται.

Έλενα: «Ο περὶ τὸν λύχνον πετόμενος» (με στόμφο) Αριστοτέλης. Το έλεγε και η μαμά μου αυτό. Αλλά θα συμφωνήσω με τη Μελίνα, το έλεγε σα σπόντα για να μου κόψει τη φόρα από κάτι που ήθελα πολύ.

Βίκυ: Έχετε κάνει κόμμα εσείς οι δυο;

Έλενα: Εγώ πάλι θα έλεγα πως όλες οι πτήσεις είναι καλές αρκεί να κρατάς πυξίδα (Χτυπά με το χέρι της το τατουάζ στην ωμοπλάτη της).

Μελίνα: Φανταστικό cover up μαμά.

Βίκυ: Είναι πια απ' τ' αγαπημένα μου θέματα. Όλα τα compass tattoo, τις πυξίδες, τ' ανεμολόγια, τα αγαπώ. (Δείχνει το δικό της μπράτσο). Νομίζω πιο πολύ τα τελευταία χρόνια. Υπενθυμίζει ποια είναι η σωστή πορεία για τον καθένα μας.

Έλενα: Η μοναδική σωστή πορεία για τον καθένα μας θες να πεις.

Βίκυ: Η μία και μοναδική. (Σταματά το μοτεράκι) Έτοιμη.

Μελίνα: Υπέροχη! μαμά, είναι υπέροχη!

Έλενα: Έτοιμη να πετάξεις πεταλούδα μου; Μην ανησυχείς έχω πυξίδα!
(Γραβά το αμαξίδιο και στριφογυρνά ενώ χορεύει γύρω της). Άντε ανυπομονώ να σηκωθείς να ξεκινήσουμε μαθήματα. Θυμάσαι τίποτα;

Μελίνα: Τίποτα.

Έλενα: Δηλαδή θα τα πούμε όλα φτου κι απ' την αρχή;

Μελίνα: Ναι. Όλα από την αρχή.

Έλενα: Απ' την αρχή αρχή;

Μελίνα: Απ' την αρχή αρχή.